

Šlienavos ir Viršūžiglio parapijos leidinys

Kaip manote, ar daug žmonių gali pasakyti, kad žino savo pašaukimą, kad užsiima mėgiama veikla? Ar daugelis gali būti savimi, išreikšti savo žmogiškumą, nuoširdžiai džiaugtis gyvenimu? Kiek žmonių gali bendrauti kūrybingai, geranoriškai, besąlygiškai?

Tokių žmonių yra nedaug. Kodėl? Pirmiausia – todėl, kad esame panardinti į iliuzijas, gautus prietarus, kažkieno kitų gyvensenos būdą ir pan., ką pradedame laikyti tikrove ir “normaliu” gyvenimu. Tik jaučiame, kad visa tai sukuria diskomfortą, mus atitolina nuo jų tikrosios prigimties, kūrybingumo ir savęs pačių...

Mūsų laikais žmonės skatinami atitikti įvairiausių “gerovės šablonus ir standartus“, ir dauguma tuo ir užsiimame. Todėl vietoje savo žmogiškojo normalaus gyvenimo, savo unikalumo išskleidimo, – mes tiesiog mėgdžiojame vienas kitą, nes “būti kaip visi“ tiesiog paprasčiau.

Tuo tarpu psichologai teigia, kad patys nelaimingiausi žmonės – tie, kurie lygina save su kitais, stengiasi atitikti primetamus standartus ir nuolat jaudinasi dėl kitų nuomonės. Taip pat toks veiksmas prilyginamas išdavystei – lygindami save su kažkuo, mes išduodame save pačius...

ATRASTI SAVE reikia labai daug drąsos, nes tuoj pat tampama “balta varna“. Tai kelionė. Tai mano gyvenimas, kurį gyvenu, noriu gyventi SAVO gyvenimą.

Pirmiausia turime suprasti, kad kiekvienas žmogus turi nepakartojamą savybę – tai gebėjimai, savybės, talentai, kuriuos žmogus gali vystyti ir gerinti nuolat ir neribotai. Ir tai nereiškia “būti geriausiu iš visų“, tai reiškia – būti savimi, kokių kiekvienas konkretus žmogus ir gali (turi) būti.

Maža to – atrastas žmogaus savitas gyvenimas yra pasireiškiantis ne tik joje srityje ar srityse, kuriose žmogus turi gabumų, bet ir saviu, sąmoningu savęs ir visko supratimu visose gyvenimo situacijose: tai yra, kai išdrįstam mąstyti laisvai, asmeniškai, galim priimti savarankiškus, nestandartinius

⇒ Toliau 3 puslapyje

**“Žmogus gyvas ne vien duona,
bet ir kiekvienu žodžiu,
kuris išeina iš Dievo lūpų.”
(Mt 4, 4b)**

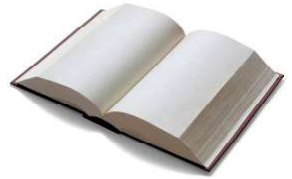

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iš 16, 2–4, 12–15; Ps 77, 3–4, 23–25, 54; Ef 4, 17, 20–24

Psalmės atliepas

Davė Viešpats jiems dangaus duonos.

Evangelija pagal Joną (6, 24–35)

Sužinoję, kad užėžerėje nėra nei Jėzaus, nei jo mokinių, žmonės lipo į valtis ir plaukė į Kafarnaumą, ieškodami Jėzaus. Suradę jį kitapus ežero, jie klausinėjo: „Rabi, kada suspėjai čionai atvykti?“ O Jėzus prabilo į juos: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs ieškote manęs ne dėl to, kad esate matę ženklų, bet kad prisivalgėte duonos ligi soties. Plušėkite ne dėl žūvančio maisto, bet dėl išliekančio amžinajam gyvenimui! Jo duos jums Žmogaus Sūnus, kurį Tėvas Dievas savo antspaudu yra pažymėjęs.“ Jie paklausė: „Ką mums veikti, kad darytume Dievo darbus?“ Jėzus atsakė: „Tai ir bus Dievo darbas: tikėkite tą, kurį jis siuntė.“ Jie dar klausė: „Tai kokį padarysi ženklą, kad pamatytume ir tave įtikėtume? Ką nuveiksi? Antai mūsų tėvai tyruose valgė maną, kaip parašyta: *Jis davė jiems valgyti duonos iš dangaus*.“ Tada Jėzus tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tai ne Mozė davė jums duonos iš dangaus, bet mano Tėvas duoda jums iš dangaus tikrosios duonos. Dievo duona nužengia iš dangaus ir duoda pasauliui gyvybę.“ Tada jie ėmė prašyti: „Viešpatie, duok visuomet mums tos duonos!“ Jėzus atsakė: „Aš esu gyvybės duona! Kas ateina pas mane, niekuomet nebealks, ir kas tiki mane, niekuomet nebetroks.“

Evangelijos komentaras:

Biologija tarytum „laiko mus už vidurių“. Reikia valgyti. Ši bombagyslė, jungianti mus su žeme, niekada nenutraukiama. Protas, rūpindamasis rytdiena, didina šią priklausomybę. Numatyti – tai kamuotis. Jeigu esu tikras, jog neturėsiu ką valgyti rytoj, man stringa gerklėje šios dienos duona. Mūsų saugumas yra ilgalaikis. Norint, kad dabartis teiktų džiaugsmo, reikia, kad ateitis būtų atvira. Ir štai jau esame nublokšti į visišką metafiziką. Mes norėtume išvengti poreikių taip, kaip atmetame bet kokias ribas, taip, kaip esame nekantrūs bet kokiame suvaržyme. Mes norėtume valgyti laisvai. Ir iš esmės ši nerimo dimensija, ateities aprūpinimo ir laiko apžvalgos įvesta į dabartį, jau yra kvietimas laisvei. Ji vaizduoja tinkamą atsitraukimą poreikio atžvilgiu, kad iš jo išsilaisvintume, kad protas, pripildydamas biologiją begalinio troškimo, pranokstančio ją, padarytų mums juntamesnę neatidėliotinę būtinybę išsilaisvinti iš poreikio. Tai, laimei, ne visada taip sunku, kaip gali pasirodyti.

Laiminga šeima prie šventinio stalo, kur ji švenčia gimtadienį, nieku gyvu nejaučia biologinės vergystės, kuri akmens amžiaus medžiotoją pastūmėdavo sekti šiaurės elnio ar bizono pėdsakais. Ji maitinasi savo laime labiau nei valgiais, išdėliotais ant staltiesės su menišku rūpesčiu, padedančiu užmiršti jų materialumą. Šiltas šeimos intymumas, simbolizuojamas tos švelnios bendrystės, kurioje ji, apie tai negalvodama, patenkina poreikį, praradusį savo svorio jėgą jam praradus neatidėliotinumą. Žavinga pergalė prieš elementariausią būtinybę – paversti ją nesavanaudišku gestu, per kurį pasireiškia bičiulystė. Nuostabus pakylėjimas, kai mūsų materialus gyvenimas spontaniškai pranoksta save užuominoje, kuri duoda pradžią menui ir pranašauja sakramentus, kai dvasia santūriai liudija savo – artumą. Čia slypi visa nuosavybės teisės mistika: pereiti nuo priverstinumo prie dovanojimo, nuo baisaus nerimo prie džiaugsmo, nuo vergystės prie laisvės.

Morisas Ziundells, † 1975

Laisvai ir su dėkingumu priimti kito ištistos duonos riekę, yra lygiai tas pats, kaip priimti pačio Dievo duodamos duonos riekę. Kiekvieną dieną, visi mes taip, – norim pavalgyti arba matom kitus, kurie nori pavalgyti. Vis ir vis ieškom šios rankos, kuri dalina duoną, nes noriu pavalgyti; visi ir vis ištiesiam žmogui duonos, kuris nori pavalgyti. Ir girdim: „Patikėk, aš esu gyvoji duona, kurią valgydamas ir kuria dalindamasis, niekuomet nebealks.“

Eilinio laiko pamąstymai

sprendimus – taip atrasti save patį, paskui kitus, ir galiausiai patį Dievą.

⇒ Pasinėjusiam į standartus žmogui tai neįveikiama misija (nevarkite, jei nenorite savęs atrasti) – be instrukcijų ir šablonų toks žmogus jaučiasi pasimetęs, o kiekviena situacija, kuri reikalauja savarankiško, asmeniškio, savito sprendimo, jį tiesiog sukausto.

Todėl atverdami savo vidinį savitumą mes vaduojamės iš iliuzijų ar kažkieno sukurtų “normų” – iš standartizuoto, stereotipinio mąstymo, įtraukiančio į psichologinius “spąstus”, kurie nepastebimai pradeda formuoti gyvenimą.

O svarbiausia – atradę save mes pastebime, kad gyvenimas yra beribis ir įvairiapusiškas, ir mes atrandame savyje daugybę krypčių: galime pradėti piešti, groti, kurti eiles, rašyti apsakymus, tapti išradėju, dekoruoti, užsiimti sodininkyste, susidomėti įvairiais mokslais, statyti, auginti, savanoriauti ir t. t.

Atradęs save, žmogus pradeda gyventi įdomų, pilnavertį, prasmingą gyvenimą – jis yra žingeidus ir atviras pažinimui, jis nuolat tobulėja ir vis atranda sritis, kur gali save išreikšti, o savo entuziazmu ir pagarba kitam žmogui jis yra kaip duona kitam žmogui, kurios jis ir išalkęs.

Pabudęs žmogus žmoguje, atranda ne tik savitumą, bet ir intuiciją, laisvę, jautrumą, vienybės jausmą su visais pajunta, bet ir su Kūrėju – žmogus sugeba pradėti matyti ir skleisti save taip ir tam, kam yra Kūrėjo sukurtas ir pakviestas.

Kaip atverti save? Pirmiausia – žinoti, kad tai įmanoma bet kuriame gyvenimo tarpsnyje ir nenuvertinti, “nenurašyti” savęs. Savęs atradimo, unikalumo paieškos atneša labai daug tikro, tyro džiaugsmo, todėl – verta ir reikia tai pamėginti, ir save išbandyti kiekvienam. O TAM GALI PAGELBĖTI:

- * Palengva atsisakyti įvairiausių kūrybingumą ribojančių elgesio ir mąstymo šablonų, prietarų, “mamyčių klubų”, pasyvumo, negatyvumo.

- * Mokyti mąstyti laisvai, nestandartiškai, pasitikėti intuicija ir atminti: genialūs sprendimai visada yra paprasti.

- * Skatinti savo žingeidumą – norą mokytis, pažinti, atrasti, skaityti, tobulėti.

- * Ieškoti ne išorinio blizgesio ar nuotraukų, o prasmės – kad mokėtume atskirti prasmingus, dvasingus, bendražmogišką vertę turinčius dalykus nuo iliuzinių, vienadienių ir bereikšmių dalykų.

- * Nuolat užduoti sau svarbius gyvenimo klausimus ir ieškoti atsakymų, žvelgiant į realybę (save, kitus ir Dievą) ir į asmeninę patirtį. Atsižvelgiant į tai, mokintis nustatyti sau gyvenimo prioritetus ir vertybes.

- * Niekada nenuleisti rankų ir neprarasti vilties – tikėti savimi, kitais, Dievu, ir paieškose – geriausia bet kokios situacijos sprendimu, paremtu gėriu visiems.

- * Branginti bendravimą su žmonėmis – iš kiekvieno galime kažko pasimokinti, pasidalinti patirtimi ir žiniomis, padėti, įkvėpti ir suteikti pagalbą.

- * Mokyti žmogiškai mylėti – meilė vienija, atveria geriausias asmenines ir visų mylimų žmonių savybes ir gabumus.

- * Ne tik svajoti, bet ir stengtis įgyvendinti savo svajones, nelaukti iš kitų to, ką galime patys padaryti.

- * Nustoti lyginti save su kitais žmonėmis. Unikalumui netaikomi nei rėmai, nei standartai. Ir jei jau lyginti – tai tik save dabartinį su savimi praeityje.

Atrasti save – svarbiausia mums užduotis ir kelionė mums čia, Žemėje. Tik iš kiekvieno žmogaus asmeniškumo gali gimti įvairovė ir nuostabus gyvenimas.

Apie artėjančią Šv. Baltramiejaus šventę Šlienavoje

Rugpjūčio 25
d., sekmadienį, 13
val., Šlienavos
bažnyčioje

švęsime Šv. Baltramiejaus šventę.

Tad jau planuokime ir ruošimės šiai
dvasinei ir vasaros pabaigos šventei.

Žolinės šventės šventimas Šlienavoje

Rugpjūčio 15 dieną, ketvirtadienį,
švęsime Švč. M. Marijos ėmimo į
dangų šventę – Žolinę. Eucharistijos
šventimui kviečiame susirinkti į
Šlienavos bažnyčią – 12 val.

Mes, krikščionys, turėdami savo
dangiškąją Motiną Mariją, švęsime
jos šventę kartu vieni su kitais.

**Dėkojame ir džiaugiamės visais,
kurie esate kartu, kuriate, darote
gerus darbus, tvarkote, rūpinatės
dėl kitų, remiate, ruošiate ir
puošiate liturgiją, bažnyčias, esate
maldoje ir gerumo linkėjime!**

Liepos mėn. šventė Krikštą

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Luknė Ballionytė, gyvenanti Kaune.
2. Atėnė Mikalonytė, gyvenanti Seniavoje.
3. Eleonora Teresė Strelčiūnaitė, gyvenanti Anglijoje.
4. Jonas Lankas, gyvenantis Kaune.
5. Rusnė Smaidžiūnaitė, gyvenanti Šlienavoje.
6. Kajus Oleinikas, gyvenantis Gervėnupyje.
7. Aras Ližaitis, gyvenantis Šlienavoje.
8. Grantas Ližaitis, gyvenantis Šlienavoje.
9. Emma Skripkinaitė, gyvenanti Anglijoje.

Viršužiglio Bažnyčioje:

1. Adomas Poderis, gyvenantis Kaune.
2. Luknė Katilauskaitė, gyvenanti Kaune.

Liepos mėn. mirusieji

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Antanas Malinauskas, 70 metų, gyvenęs Kaune.
2. Vladas Latinis, 33 metų, gyvenęs Šlienavoje.
3. Aleksandra Kučiauskienė, 89 metų, gyvenusi Kaune.
4. Antanina Teklė Liavinienė, 91 metų, gyvenusi Dubravuose.
5. Vytautas Rimavičius, 68 metų, gyvenęs Kaune.

Viršužiglio Bažnyčioje:

1. Kazimiera Garbulienė, 90 metų, gyvenusi Arlaviškėse.

Tęsinys. Pradžia praėjusiame numeryje.

Ką gali vienas žmogus?

Gamta, ekologija. Pirmiausiai turime pajusti, kad Žemė – visų mūsų namai. Šiandien pasaulyje pernelyg daug patogumų, prie kurių žmonės įprato ir kurių nėra lengva atsisakyti. Tačiau visi galime suvokti paprastą principą: „nekenk“, ir pradėti saugoti gamtą. Pradėkime nuo smulkių veiksmų: nešiukšlinkime gatvėje, „negaminkime“ šiukšlių (atsisakykite vienkartinį indų, maišelių, pakuočių), tausokime daiktus (taisykite, jei įmanoma, o ne išmeskite), pirkime vietinių gamintojų prekes, mažinkime chemines buitines prekes (keiskite natūraliomis), sodinkime gėles ir medžius, mokykite ekologijos vaikus, ir t. t.

Akivaizdu – vienas žmogus gali labai daug! O jei tokius gerus pokyčius pradės daug žmonių – įsivaizduojate, kaip pasikeis pasaulis?.. Ir tai ne utopija, taip pradedami visi dideli pokyčiai, taip „lašas po lašo net didelės uolos pratašo“. Juk veikdami sąmoningai bendram labui, mes įgauname pasitikėjimą, orumą ir stimulą siekti daugiau.

Tiesiog turime žinoti: viskas prasideda nuo kiekvieno iš mūsų. Visuomet žiūrėkime, ką galime padaryti konkrečioje situacijoje, o ne ko negalime – tai aktyvi sąmoningo ir pozityvaus žmogaus gyvenimo pozicija. Tuomet ir vienas žmogus gali tapti gero pokyčio pradžia.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; j.m. kodas: 191289430,

AB „Swedbank“ bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinį paruošė kun. Rimas.